

imellem. Men mangan Gang lod Søren den svære Forhammer tordne bare for at overdøve Skraalet af den lille Menneskeunge, der havde lagt sig i Vejen for hans store Lykke.

Ane-Mette begreb ikke Aarsagen til disse Udbrud af Vildskab, som hvert Øjeblik fyldte Huset med Uvejr. I sin Enfoldighed tænkte hun, at de stammede fra en Sygdom i Hovedet, som maatte komme med visse Vinde ligesom Flyvegigt. For Søren kunde til andre Tider sidde saa kønt med lille Kresten paa sit Knæ og være helt forgabet i hans smaa Hænder og Fødder.

Aaret efter laa der en Dag et Par fuldvægtige Tvillinger i Vuggen, og det Syn gjorde Søren bleg. I denne ubegærede himmelske Gavmildhed saae han et Tegn fraoven, en Gudsdom, — Vorherres egenhændige Besegling af hans Vanskæbne. Han forstod nu, at han var Livsfange.

Hans Væsen forandrede sig fra den Dag. Han lukkede sig inde i sig selv. Blev stille. Barndomshjemmet i Thy nævnedes aldrig mere. Han taalte ikke at tænke paa, at hans Forældre og Søsken maaske endnu sad og ventede, at han en Dag, som han havde lovet, skulde vende tilbage som en Eventyrprins.

Naar Ane-Mette efter Fyraften kom ned i Smedjen for at kalde ham ind til Nadveren, saae hun ham undertiden sidde med Haanden under Kinden og stirre ind i Ilden.

„Hvad er der dog i Vejen med dig, bette Søren,“ kunde hun da forsigtigt spørge.

Han plejede at sige, at han havde Tandværk. Og netop saadan saae han ogsaa ud.

III

Der gik nogle Aar. Et af Børnene døde, men der kom stadig nye til, og i Smedjen sang Ambolten fra Morgen til Aften for at skaffe Føden til de mange slugne Munde.

En Eftermiddag standsede en fremmed Handelsmand udenfor Smedjen, sprang af Vognen og raabte ind, om han kunde faa en Sko under sin Hest. Det var en vever lille Mand med Snakketøj.